

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **L. O.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2016, č. j. MSK 51898/2016, **o dopravním přestupku,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení

[1] Žalobce byl uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů účinných ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 29. 5. 2015 v 16:00 hodin na ul. Ostravská na přechodu pro chodce u budovy HZS Karviná v Karviné-Fryštátě ve směru do Karviné, jako řidič vozidla Mercedes, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním předpisem na 50 km/h o méně jak 20 km/h, kdy mu byla

naměřena rychlost 63 km/h s tolerancí ± 3 km/h, minimálně tedy 60 km/h. Tímto jednáním porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu sankce, a to pokuta ve výši 2.000,- Kč. Dále byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000,- Kč stanovené podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb. ve lhůtě do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Správní orgán I. stupně, Magistrát Města Karviné, odbor správní, rozhodl o vině žalobce dne 31. 8. 2015 rozhodnutím pod č. j. MMK/086114/2015, sp. zn. MMK/086114/2015/11 tak, jak uvedeno v odstavci [1] tohoto rozsudku, a žalobci byla uložena sankce uvedená rovněž v odstavci [1] tohoto rozsudku. Správní orgán I. stupně vycházel ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů a spisové dokumentace obsahující oznámení přestupku, úřední záznam, ověřovací list a evidenční kartu řidiče.

[3] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a napadené rozhodnutí Magistrátu Města Karviné ze dne 31. 8. 2015, č. j. MMK/086114/2015 potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný obšírně vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, přičemž ani jednu nehodnotil jako důvodnou, neboť shodně jako správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že odvolatel (žalobce) se předmětného přestupku dopustil a sankce byla uložena zákonným způsobem.

Obsah žaloby

[4] Žalobce v žalobě formuloval několik žalobních námitek, které soud pro přehlednost shrnuje do následujících logických celků: (i) první žalobní námitkou žalobce napadá postup správních orgánů, které daly přednost výpovědi zasahujících policistů před tvrzením žalobce; (ii) měření nebylo prováděno v obci a opačnou skutečnost nemohl prokazovat protokol o přestupku ani přiložená mapka, když úřední záznamy nejsou důkazním prostředkem ve smyslu ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“); (iii) v daném úseku byla umístěna dopravní značka B 20a (nejvyšší dovolená rychlost) s číselným údajem 60 – vyjádření ŘSD nelze považovat za relevantní důkaz, když se jedná o úřední záznam a správní orgány měly provést výslech příslušného pracovníka ŘSD a provést žalobcem navrhované ohledání místa; (iv) pokud je vyjádření ŘSD správné a v daném úseku byla umístěna značka B 20a s číslovkou 50, pak se z logiky věci nemohlo jednat o místo v obci, když by umístění takové značky bylo nadbytečné; (v) žalovaný se dopustil liché úvahy o tom, že dopravní značka P 2 (hlavní pozemní komunikace) se umísťuje jen v obci, když z dikce ust. § 8 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška č. 30/2001 Sb.“) plyne, že se tato značka umísťuje zejména v obci, resp. vyhláška č. 30/2001 Sb. umístění mimo obec nevylučuje; (vi) skutkový výrok je nesrozumitelný, když uvedené místo spáchání přestupku nemá oporu neskutkových zjištění, když jsou svědecké výpovědi nevěrohodné, neboť z nich neplyne, který z policistů měření prováděl, a nadto žalobce považuje označení místa

„HZS Karviná“ neurčitým; (vii) vozidlo neřídil žalobce, ale jeho přítel J. P., se kterým si vyměnil v době po provedení měření místo, jelikož se J. P. obával případné kontroly hladiny alkoholu v krvi; (viii) ve správním spise absentuje důkaz o proškolení policisty k měření, (ix) v záznamu z rychloměru jsou dole pod fotografií uvedeny nulové hodnoty, což svědčí o nesprávné obsluze zařízení a též o nepoužitelnosti uvedeného záznamu jakožto důkazu – nadto na uvedené fotografii absentuje záměrný kříž; (x) výrok o sankci neobsahuje udělenou sankci v podobě stanoveného počtu bodů v registru řidičů; (xi) správní orgán rezignoval na výslech policisty B., který jediný mohl měření provádět, přičemž jeho výpověď byla jediná relevantní ke způsobilosti metody měření; (xii) ověřovací list rychloměru č. 070/06, který je založen ve správním spise, nemůže ověřit platnost ověření konkrétního rychloměru, jímž měla být rychlost změřena, když z ničeho neplyne, že by se jednalo o ověřovací list použitého rychloměru; (xiii) měření bylo provedeno v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, když se ze spisu nepodává, že by pro obecní policii byly požadované podmínky neplněny.

Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že zopakoval argumentaci napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na přesvědčení, že žalobce se předmětného přestupku dopustil, pročež navrhl zamítnutí žaloby. Mimo vyjádření k žalobě žalovaný též vyjádřil souhlas s tím, aby soud o věci rozhodoval bez nařízení jednání.

Skutečnosti zjištěné ze správního spisu pro posouzení věci

[6] Dne 15. 6. 2015 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 9. 6. 2015 a předvolání k ústnímu jednání na 9. 7. 2015. Součástí předvolání byla řada poučení o právech účastníka řízení včetně poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu – o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí. Součástí správního spisu je následující:

- tiskopis „Oznámení přestupku“ ze dne 29. 5. 2015, ve kterém byl strážníkem městské policie statutárního města Karviná zaznamenán přestupek žalobce, přičemž žalobce se do tohoto dokumentu odmítl vyjádřit a tiskopis nepodepsal;
- úřední záznam ze dne 29. 5. 2015, vypracovaný strážníkem L.K.;
- výstup z radarového (protokol o dopravním přestupku) měření s fotografií vozidla tov. zn. Mercedes, RZ X, obsahující údaj o naměřené rychlosti 63 km/h;
- mapa se zaznačeným místem a směrem měření a místem zastavení a řešení přestupku;
- fotokopie ověřovacího listu č. 8012-OL-70057-15 ze dne 26. 2. 2015, kterým byla ověřena správná funkčnost měřicího zařízení ProLaser III PL-DOK 1, výrobního čísla rychloměru 070/06 a výrobního čísla laseru PL 22007 s platností do 25. 2. 2016;
- výpis z evidenční karty žalobce se záznamem přestupků;
- plná moc ze dne 9. 7. 2015 udělaná obviněným (žalobcem) T. S.;
- předvolání k ústnímu jednání na den 31. 8. 2015;

- protokol o ústním jednání ze dne 31. 8. 2015, kterého se žalobce ani jeho zástupce neúčastnili, při němž byli vyslechnuti svědci, zasahující strážníci;
- rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku ze dne 31. 8. 2015 vydané pod č. j. MMK/086114/2015, sp. zn. MMK/086114/2015/11.

[7] Proti rozhodnutí orgánu I. stupně bylo podáno u téhož správního orgánu dne 16. 9. 2015 blanketní odvolání, přičemž bylo doplněno dne 27. 10. 2015 a dne 24. 9. 2015 bylo předloženo k rozhodnutí Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje. Součástí správního spisu žalovaného je též vyjádření ŘSD ze dne 9. 3. 2016, v němž je uvedeno, že v předmětném místě a čase byla osazena dopravní značka B20a – „Nejvyšší dovolená rychlost 50“ (dále jen „vyjádření ŘSD“), jakož i výzva k seznámení se s podklady a vyjádření se k nim ze dne 23. 3. 2016, kterou žalovaný informoval žalobce o nových podkladech rozhodnutí.

Právní úprava

[8] Podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.*

[9] Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹.*

[10] Podle ust. § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu *je pro účely tohoto zákona obec zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.*

[11] Podle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“) *výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).*

Právní posouzení věci samé

[12] Krajský soud nejprve posoudil zákonné náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž není žaloba ve smyslu § 68 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nepřípustná. Poté krajský soud přezkoumal důvodnost žaloby v souladu s ustanovením § 75 s. ř. s., v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.

Neshledal přitom vady, např. podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Soud po přezkoumání správních spisů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když nepřisvědčil žádné z žalobních námitek žalobce. K jednotlivým námitkám pak soud uvádí následující:

[14] Krajský soud nepřisvědčil **první žalobní námitce**. Touto námitkou žalobce správním orgánům vytýká, že nepostupovaly v souladu se zásadou: „... *in re dubia benigniore interpretationem sequi non minus iustius est quam tutius*“ – „... *v případě pochybností je jistější a spravedlivější použít výkladu, který je příznivější pro žalovaného*“ (Digesta 28.4.3), zkráceně též *in dubio pro reo* nebo *favor rei* (v pochybnostech ve prospěch obviněného), když daly přednost výpovědi zasahujících strážníků před tvrzením žalobce, přičemž jsou si tyto rovny. Krajský soud se však přiklání k závěrům žalovaného, neboť v dané věci nejde o typický střet dvou rozdílných svědeckých výpovědí (resp. tvrzení), nejde o příslovečnou situaci „tvrzení proti tvrzení“. V posuzované věci proti žalobci svědčili nejen svědecké výpovědi, ale též jiné důkazy, čehož si žalobce musí být vědom (v žalobě mimo jiné polemizuje i s dalšími důkazními prostředky). Žalobce správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27 (všechna uvedená rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz), avšak závěry z něj plynoucí aplikoval na dnes projednávanou věc neadekvátním způsobem. Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Pokud jde o obviněného, také věrohodnost jeho verze událostí je třeba zkoumat individuálně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, nikoliv a priori předpokládat, že uvádí nepravdivé údaje (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006 č. j. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008 č. j. 1 As 64/2008 - 42 a ze dne 21. 9. 2011 č. j. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007 - 114). To vyplývá ze zásady presumpce neviny. Jejím nutným důsledkem je také fakt, že pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbuďte mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka).*“ V dnes projednávané věci správní orgány dostatečně přesvědčivě prokázaly vinu žalobce, a to nejen za pomoci svědeckých výpovědí, ale též dalších důkazů, a podařilo se jim též znevěrohodnit tvrzení žalobce, jak bude podrobně vysvětleno níže v odůvodnění.

[15] Žalobními **námitkami dva až šest** žalobce zpochybňuje zjištění správních orgánů o místě, ve kterém došlo ke spáchání přestupku. Krajský soud ve shodě s žalovaným dospěl po prostudování správního spisu k závěru, že k přestupku došlo v obci ve smyslu ust. 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Především ze svědeckých výpovědí zasahujících strážníků vyplynulo, že měření rychlosti bylo prováděno na ulici Ostravské v Karviné u HZS Karviná, tj. již v zastavěném území, přičemž tato tvrzení korespondují s mapou, jež městská policie správnímu orgánu spolu s oznámením přestupku předala (dále jen „mapa místa přestupku“). V daném případě toto postačilo, aby si žalobce musel být vědom toho, že se nachází na území obce, kde je obecně stanovena nejvyšší dovolená rychlost jízdy na 50 km/h, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50, konkrétně odst. 25: „*Smyslem stanovení maximální povolené rychlosti pro jízdu v obci (§ 18 odst. 4 zákona*

o silničním provozu) je ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Obec je v § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu vymezena primárně jako zastavěné území. Právě zastavěnost představuje základní a klíčový znak charakterizující území obce. Přijede-li řidič po pozemní komunikaci do zastavěného území, měl by s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, potenciálních chodců, zvířat nebo ochranu majetku svoji rychlost přizpůsobit jízdě v zastavěném území, bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymežující začátek obce či nikoliv.“

[16] Polemika žalobce o významu umístění dopravní značky P 2 (hlavní pozemní komunikace), jež je patrna na výstupu z měřicího zařízení („protokol o dopravním přestupku“), je pak zcela bezpředmětná, neboť jak vysvětleno výše, přestupku se žalobce bezpochyby dopustil na území obce.

[17] Soud se neztotožnil s žalobcem ani v závěru, že správní orgány nemohly čerpat informace z vyjádření ŘSD ze dne 9. 3. 2016, ze kterého se k osazení dopravního značení podává následující: „... v Karviné ve směru od Ostravy, konkrétně od sjezdu ze silnice I/59, na silnici I/67 do přechodu pro chodce, u budovy Hasičského záchranného sboru... Na tomto místě je osazena B20a – „Nejvyšší dovolená rychlost 50“ již velmi dlouhou dobu, mimo jiné je tento úsek silnice již v obci a křížení I/59 x I/67 ruší povolenou nejvyšší rychlost 70 km nejméně 300 m před umístěním SDZ B20a...“ Je nutno uvést, že vyjádření ŘSD nesloužilo jako podklad na základě, kterého by byl žalobce shledán vinným ze spáchání předmětného přestupku, nýbrž se jednalo o reakci žalovaného, jakožto odvolacího správního orgánu, na odvolací námítku, přičemž se žalovaný dotázal Ředitelství silnic a dálnic ČR Správa Ostrava jako majetkového správce silnic I/59 a I/67 na osazení dopravního značení. V daném případě se nejedná o „úřední záznam“ ve smyslu žalobcem citované judikatury (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115), z níž plyne následující právní závěr: „Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“, nýbrž o standardní důkazní prostředek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 správního řádu, neboť jde o vyjádření subjektu zřízeného Ministerstvem dopravy a spojů, za účelem správy silnic a dálnic, tj. nejkvalifikovanější osoby k poskytnutí údajů o osazení dopravního značení. Žalobce měl možnost se s tímto podkladovým materiálem seznámit, když byl k tomuto žalovaným vyzván dne 23. 3. 2016 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53: „Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“), pročez soud nemá námitek proti použití takového podkladu v přestupkovém řízení.

[18] Krajský soud se neztotožnil ani s domněnkou žalobce o tom, že vyjádření ŘSD „nahrává“ tvrzení, že měření bylo provedeno mimo obec. Podle názoru soudu není nikterak zvláštní, že by se na území obce mohla nacházet osazena dopravní značka B 20a „nejvyšší dovolená rychlost“ s číslovkou 50, byť na území obce obecně platí podle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, omezení rychlosti právě na hodnotu 50 km/h. Uvedené dopravní značení může být umísťováno v obci, například pokud má měnit nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou stejnou dopravní značkou s vyšší rychlostní limitou, pročez je uvedená námitka zcela lichá.

[19] Soud se neztotožnil ani s námitkou neurčitosti označení místa přestupku. V první řadě je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro též skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.“

[20] Správní orgán I. stupně místo přestupku definoval následujícím způsobem: „...je vinen tím, že dne 29.05.2015 v 16:10 hodin na ul. Ostravská na přechodu pro chodce u budovy HZS Karviná v Karviné-Fryštátě ve směru do Karviné, jako řidič vozidla Mercedes, rz X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod...“ Krajský soud je přesvědčen, že takto formulovaný popis místa skutku obстоjí shora naznačeným požadavkům, tj. že se jedná o popis, který brání záměně se skutkem jiným, když v obci Karviná-Fryštát se na ulici Ostravská nachází pouze jedna budova hasičského záchranného sboru a skutek byl též popsán směrem jízdy žalobce.

[21] Pokud žalobce tvrdí, že jemu osobně není známo umístění KZS Karviná, pak soud konstatuje, že se jedná o nevýznamnou skutečnost, neboť jak bylo vysvětleno výše, tak účelem popisu skutku je to, aby jej bylo možno objektivně odlišit od skutku jiného, nikoli pedantsky vysvětlovat osobě obviněné z přestupku, kde se dopustila přestupku. Co se týče umístění HZS Karviná, tak soud její polohu považuje za skutečnost obecně známou (tj. takovou, kterou není potřeba dokazovat), když se jedná o budovu obecně známou (stejně jako např. nemocnice, policejní stanice, radnice, obchodní centra atd.), jejíž polohu je možno kdykoli ověřit na veřejnosti přístupných internetových stránkách, s mapovými podklady (např. mapy.cz nebo maps.google.com).

[22] Žalobce poukazuje na údajný rozpor ve svědeckých výpovědích, soud však tento názor nesdílí. Je pravdou, že ani jeden vyslechnutý strážník neuvedl, že by měření prováděl právě on, avšak s ohledem na skutečnost, že jeden strážník vyslechnut nebyl, pak je potřeba logicky dovodit, že měřil právě on. Nicméně ani pokud by se svědci nebyli schopni shodnout na tom, kdo konkrétně měřil, dal by se tento rozpor označit za bezvýznamný, a to s ohledem na plynutí času. Oproti tomu je potřeba poukázat na významnou shodu v jednotlivých výpovědích, tedy že měření probíhalo v HZS Karviná a žalobce byl strážníky měřen a zastaven za účelem projednání přestupku.

[23] K **sedmé** žalobní **námítce** krajský soud uvádí, že se ztotožňuje s žalovaným a považuje žalobcovu námitku za ryze účelovou. Žalobce již v odvolání proti rozhodnutí, jímž byl uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku, tvrdil, že vozidlo v tu dobu neřídil, a že vozidlo řídil J. P., s nímž si měl vyměnit místo. Krajský soud tuto verzi pokládá za zcela nevěrohodnou a prakticky nemožnou. Z mapy místa přestupku je patrné, že strážníci prováděli měření v místě, na které byl přímý výhled z místa, kde byli řidiči zastavováni k projednání přestupku. Podle verze žalobce by k záměně mezi řidičem a spolujezdcem muselo dojít na krátkém úseku (cca dva bloky budov, jak patrné z mapy místa přestupku) mezi změřením a zastavením. Je nepředstavitelné, aby se v tomto úseku realizovala záměna osob, a to tím způsobem, aby si strážníci ničeho nepovšimli, byť toto vozidlo museli přímo pozorovat – takto významný jev by jistě uvedli do záznamu, popř. by toto zmínili u výslechu. Správní orgány nepochybili v tom, že neprováděli výslech J. P. Ani za situace, kdyby tento svědek potvrdil žalobcem tvrzený průběh skutkového děje, by tato skutečnost nemohla nic změnit na závěru o *prima facie* fabulaci žalobce, když u uvedeného svědka by bylo nutno počítat s určitou mírou nevěrohodnosti. K věrohodnosti tvrzeného nepřispívá ani skutečnost, že se žalobce do oznámení přestupku nikterak nevyjádřil.

[24] Krajský soud se neztotožnil ani s **osmou** a **devátou** žalobní **námítkou**. Správní orgány nejsou *a priori* povinny zjišťovat či jinak přezkoumávat způsobilost policistů, resp. strážníků pracovat s měřicími zařízeními (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54 nebo ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80), neboť to je obvyklou náplní práce strážníka. Krajský soud konstatuje, že je především důležitá skutečnost, že měření bylo provedeno a rychlost vozidla se změnit podařila, když je z fotografie měření jednoznačně patrné, že se jedná o vozidlo žalobce, paprsek laseru byl nasměřován na toto vozidlo (patrný na masce vozidla z předního pohledu vlevo nahoře od loga hvězdy Mercedes – část deváté námítky je proto zcela irrelevantní), a konečně též naměřená rychlost. Absentující údaje v tabulce pod fotografií pak ukazují na menší úroveň preciznosti práce strážníka, nikoli na chybu v měření samotném, neboť pokud se měření zdařilo a rychlost naměřena byla, pak bylo též měřeno správně v souladu s návodem k obsluze (přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27, dále pak např. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).

[25] Krajský soud nepřisvědčil ani **desáté** **námítce**, kterou žalobce správním orgánům vyčítá, že ve výrokové části rozhodnutí nebyl obsažen též výrok o tzv. bodovém postihu. Je pravdou, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 k závěru, že: „*Záznam stanoveného počtu bodů*

v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“, avšak z odůvodnění citovaného usnesení se podává, že tento závěr se týká toliko problematiky tzv. „příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele“ při záznamu bodů do registru řidiče, nikoli na povinnost správních orgánů uvádět výrok o bodovém postihu přímo v rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněn z přestupku uznán vinným.

[26] Krajský soud konstatuje, že bodový postih podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je sice „trestem“ v nejširším slova smyslu, tj. ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak není sankcí v zúženém smyslu ust. § 77 zákona o přestupcích, protože jen není potřeba uvádět ve výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněn z přestupku uznán vinným.

[27] K **jedenácté námitce** se již soud vyjádřil výše, přičemž je nutno zdůraznit, že soud nesdílí názor žalobce o nutnosti výslechu strážníka B., který nejspíše prováděl měření samotné, neboť z obsahu spisu plyne, že měření bylo provedeno správně (viz vypořádání námítky osmé a deváté), přičemž by jeho výpověď nemohla přinést jiné relevantní zjištění.

[28] Krajský soud se neztotožňuje s **dvanáctou námitkou**, sic je pravdou, že na výstupu z měřicího zařízení není uvedeno číslo měřicího přístroje, a tak jej nelze spárovat bez dalšího s ověřovacím listem pro přístroj číslo č. 070/06. Nicméně v úředním záznamu ze dne 29. 5. 2015 nesoucí stejné označení číslem jednacím jako výstup z měřicího přístroje, tj. MP/1162/2015, již číslo a typ měřicího zařízení uvedeno je, přičemž tento odpovídá ověřovacímu listu založeného ve správním spisu.

[29] A konečně důvodná není ani **námítka poslední** (třináctá).

[30] Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*

[31] Správní orgány nejsou povinny *a priori* zjišťovat, zda obecní policie měří rychlost na místě určeném policií, neboť tato skutečnost nijak nemůže ovlivnit zjištění, zda řidič dopravní přestupek spáchá či nikoli. Úprava citovaného ustanovení má primárně za cíl zajistit, aby měření rychlosti obecní policie prováděla na místech, která obsahují určitý stupeň kvalifikovaného nebezpečí při jízdě řidičů vyšší než nejvyšší dovolenou rychlostí, tj. aby bylo předcházeno měření šikanoznímu či tak, kde je překročení nejvyšší dovolené rychlosti provázeno nulovým ohrožením či porušením zákonem chráněných zájmů. V předmětné věci však k takové situaci dojít nemohlo, neboť měření bylo prováděno v zastavěném území obce a u přechodu pro chodce, kde je vždy řidič povinen dbát zvýšené opatrnosti a rychlost snížit nikoli zvyšovat.

Závěr a náklady řízení

[32] Závěrem pak soud konstatuje, že správní orgány se dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce a rozhodnutí je přezkoumatelné a zákonné. Správní orgány správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, když řádně odůvodnily naplnění skutkové podstaty. Soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí.

[33] Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aniž by nařizoval jednání podle ust. § 51 s. ř. s. zamítl a ztotožnil se se závěrem správních orgánů.

[34] O náhradě nákladů řízení rozhodoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady, které by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost, nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 9. května 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně